

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Hyemalis - A Dominica I. Adventus Domini nostri usque ad
Dominicam Septuagesimæ

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

De sanctis Confessoribus Pontificibus. Non est inventus similis illi qui
conservaret legem Excelsi. Et communia singulariter, & singularia
communiter.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44194

ut homo ore laudantis. Expende hoc anime, inter omnes vitæ sensualis actus, moveri suis laudibus, videtur levius, aut certe parum grave; Et tamen inde probatur fidelitas, ut tibi innotescat nihil tam leve esse in hac materia quod non sit studiosè cavendum.

III. PUNCTUM.

ERGO similiter ne pereat Fidelitas, perdenda est mortificationis vita sensualis, sicut Martyrio perdevetur vita naturalis, ne periret Fides, quia sic Deus utrobique meretur, hoc æquè debemus Christo Domino, hoc salutis & perfectioni animæ, quæ nihil carius post Deum nobis esse debet. Si oculus tuus dexter scandalizat te, erue eum & projice abs te: Et si dextra manus tua, scandalizat te, abscinde eam: Et si pes tuus te scandalizat, amputa eum. His tribus membris, seu symbolis designatur triplex concupiscentia, unde tota conficitur sensualitas, quæ nos à Fidelitate revocat, sub specie boni, honesti & delectabilis.

At verò, hic etiam considera, quàm longè dignius & securius triplex illud bonum reperitur in ipsa fidelitate. Quid enim & honorificentius, & ad omnem commendationem gloriosius quàm se ita fidelem exhibere Deo, ut ne latum unguem, ne pro quolibet alio præterito bono, ab eo discedatur? Quibus non præconijs & laudibus hunc fidelem Dominus servum effert?

Compara gloriam quæ à Deo est, cum gloria quæ à mundo? Confer istam Jobi, commendationem, quam à Deo promeruit, cum alia quavis quam tibi mundus referre possit: Numquid inquit, considerasti servum meum Job: quod non sit ei similis in terra, homo simplex & rectus, ac timens Deum? Utrum securius proba ià Deo, an ab hominibus? Vt cum benedixerint vobis homines? Et si autem maledicant, maledicent illi, & tu Domine benedices.

Sic perge considerando de alijs concupiscentiis; Quæ commoditas sensualis præ utilitate fidelitatis? quænam voluptas sensuum præ gaudio animi & præ illa delectatione securæ mentis, quæ est iuge convivium? Quid ergo tibi vis in via Ægypti, ut bibas aquam turbidam? En Dominus Deus tuus tibi illud bonum longè præstantius offert, & tu illo deserto, paternisque delicijs abdicatis, mavis ad siliquas porcorum recurrere! Cave id omnino, & aud. Christum Dominum: Esso fidelis usque ad mortem, & dabo tibi coronam vitæ. Expende verba, usque ad mortem, inclusive, seu de vita naturali agatur, quæ sine dubio danda est, potius quam vel leve peccatum admittatur: seu longè magis de sensuali, quæ potiori jure debetur, quoties fidelitas id exigit. Et quia semper & ubique exigit, Idcirco semper Mortificationem Iesu in corpore nostro circumferamus, ut & Vita Iesu manifestetur in corporibus nostris.

COMMUNIS SANCTIS CONFESSORIBVS PONTIFICIBVS.

Non est inventus similis illi, qui conservaret legem excelsi.

Ecclesi. 44.

VERITAS PRACTICA.

Et communia singulariter, Et singularia communiter.

SENSVS est quòd sic communia singulariter tractanda sunt, ut singularitatis nota vitetur, Et à communibus nunquam discedas.

RATIO EST, Quia idcirco communia singulariter sunt tractanda quod ad id Gratia quadam singularis, unicuique à Deo datur.

Sed illa gratia notari affectata singularitatis abhorret, & à communi lege non discedit.

Ergo utrumque sic temperandum est, ut & communia singulariter observentur, & singularia communiter, seu sine præiudicio communitatis, Quod est diligenter cavendum.

I. PUNCTUM.

QUOMODO de unoquoque sancto Pontifice dicatur, non esse alium similem illi, quanta inde Christi Domini gloria, quantus uniuscuiusque Sancti Pontificis honor, & alia quæ in hanc rem quæri possent, habes in Meditatione de hoc argumentum.

gumento fufius explanata. Inde verò hæc Veritas ad præxim, & ad eorum imitationem deducitur, quod sic communia singulariter tractanda sunt, ut singularitatis nota vitetur, & à communibus, quantum fieri poterit, nunquam difcedatur. Verendum enim effer, ne in aliquod extremorum iretur, si communia communiter solùm fierent, aut si relictis communibus, singularitas notaretur. Quamobrem utraque simul jungenda, ut & communia singulariter, & singularitas à communione seu communitate non se disungat. Sic sancti omnes, eandem & communem omnibus legem Excelli, tam perfecte observârunt, ut in illa observatione singularis unusquisque extiterit, nec fuerit inventus similis illi. Rursum verò singularitatem illam sic temperârunt, ut nullum inde affectationis maculam contraxerint, nec se à communi lege Excelli separârunt.

Hoc ergo primùm expende, quòd communia non communiter sunt tractanda, id est, non communi & neglecto modo, non perfunctoriè, non tepidè, non dissolutè, non ut fieri solet in ijs quæ quotidiana sunt, & quæ quodammodo præ assiduitate vilescunt; sed singulariter, id est singulari quodam affectu, quali res propria & nova esset, novo in dies crescente fervore, quàm mentis attentione & devotione possis, velut si primò ipsum opus inchoares, velut si extrema esset vitæ actio, de qua jam esses rationem redditurus, velut si de mundo convertendo in ea quantacumque parva actione ageretur, si denique quàm perfecte & absolute possis, secundum gratiam singularem ad id tibi datam. Nam, ut ait Apostolus, unusquisque proprium Donum habet ex Deo, alius quidem sic. Et fufius paulò post Divisiones gratiarum sunt, divisiones ministracionum, Divisiones operationum sunt, idem vobis Deus, hæc omnia operatur unus atque idem Spiritus, dividens singulis prout vult: sicut in uno & eodem corpore multa membra, quæ non eundem actum habent. Hæc & similia frequenter reperit, quæ sic intelligi possunt de Virtute quæ iam unicuique singulariter impertita, ut ad eius singularem actum, singularique illas actiones, quæ communes omnibus quotidianæ sunt, etiam referri debeant.

Sic enim idem Apostolus expressè de se, singularisque suis operibus: Exhibeamus omnem hominem perfectum in Christi Iesu, in quo & laboro certando secundum operationem eius, quam operatur in me, in vobis, Audiate quod

dicit secundum operationem eius quam operatur in me, id est, in singulis actionibus, cum ad singula concurreret illa Dei operatio; cumque in hoc Apostolo esset singularis quædam virtus & gratia ad operandum; eius operatio, seu actio erat etiam ita singularis, & perfecta suo modo, ut eius perfectio non esset perfectio S. Petri, nec alterius Apostoli; sicque omnes perfecti essent diverso perfectionis gradu, ut nullus alteri similis esset, non tantum universim pro toto vitæ decursu, sed pro singulis etiam actionibus, quas unusquisque singulariter ex singulari suo dono exercebat.

Sic denique, quod idem ait, Super idem fundamentum superadificat alius aurum, alius argentum, alius lapides preciosos, alius ligna fenum aut stipulam; hoc est, unam eandemque actionem quam multi facient, alius tam singulariter ab alio & perfecte exercebit, quàm diversum est aurum ab argento, vel ligno, vel stipula. O qualis diversitas, non quidem à diversis actionibus, sed à diverso agendi modo. Sancti fecerunt eadem quæ nos agimus, & nobis eadem pendè, quæ ipsis sunt agenda; Sed aliter illi, & nos aliter! Illi velut aurum, argentum, aut lapides preciosos actionibus suis singularem virtutem, quæ prædiu erant, inferebant; Nos, virtute neglectâ, ex appetitu naturali tantum agentes, nihil nisi ligna, fenum, stipulam, aut aliam ignis materiam inferimus operibus nostris! Expavesce.

II. PUNCTUM.

SED illa Gratia notam singularitatis abhorret, & à communi lege non discedit.

Adverte singularitatis tum esse notam, si quis sine legitima causa à communi lege discedat. Nam si legem servandam servat, et si alij non observent, non est singularitas vitiosa, imo laudabilis; sed illa tantum singularitas vitio vertitur, quando quis neglectis communibus aliquid extraordinarium supra alios agit, vel in ipsis communibus observandis aliquem modum affectat, qui non est in usu & communi approbatione sapientum vel Superiorum. Non sum sicut ceteri hominum, ait in corde suo homo singularis, & vanus. Ab hæc autem affectatione seu nota singularitatis longè est gratia, quæ singulis ad communia singulariter tractanda communicatur; Non enim seipsam destruit gravia, nec Deus est discessionis Author, sed pacis

2. Cor. 7.

Ibid. 12.

Coloss. 1.

1. Cor. 13.

1. Cor. 14.

1. Cor. 14.

pacis & ordinis; ac prœinde cùm communitatem ipse velit ab omnibus observari, licet ad eius observantiam unicuique det gratiam singularem, non vult tamen illâ gratiâ communitatem destrui, sed potius conservari, efflorere, exornari, & utiliore reddi, sicut diversi membrorum actus non impediunt, imò juyât totum corpus; & sicut diversæ voces simul convenientes concentum gratiore faciunt: sic planè Communitas exurgit uberior & formosior ex singulis cuiuslibet virtutibus, dummodo illæ virtutes ad eam observandam concurrant, & non destruendam. Hæc sunt prima opera quæ Deus fieri vult ab illo Episcopo, qui multis vacabat aliis: Sed habeo, inquit, adversum te, quod charitatem tuam primam relinquisti. Memor esto itaque unde excideris, & age poenitentiam. & prima opera fac, si autem, veniam tibi cito; & movebo candellabrum tuum de loco suo, Vide primum de Imitatione Christi, capite decimo quinto, ubi hæc inter alia: Cavendum ne piger sis ad communia, & ad singularia promptior, sed expletis integrè & fideliter debitum, & injunctis sibi ultra vacas, redde te tibi prout de votio tuâ desiderat.

III PUNCTUM.

PATET ergo sic utrumque temperandum, ut & communia singulariter fiant, & singularitas nihil communibus omnino præjudicet. Imò potius, cùm ipsa singularis gratia non detur, nisi ad communitatem melius observandam, non aliter gratia cooperabitur, nisi utroque simul juncto, & Communitas singularitate exerceatur, & Communitas singularitas servietur. Vide in quo

Job. 38.

COMMVNIS SANCTIS DOCTORIBVS.

Qui solverit unum de mandatis istius minimis, & docuerit sic homines, minimus vocabitur in regno cælorum; qui autem fecerit & docuerit, hic magnus vocabitur in regno cælorum. Matth. 5.

VERITAS PRACTICA.

Sic cavendum ne Scientia præferatur Virtuti, ut tamen Scientia non negligatur.

RATIO EST, Quia idcirco scientia non est præferenda Virtuti, ne Virtus detrimentum, ex hac præferentia patiatur.

Sed ex neglecta scientia, Virtus etiam detrimentum pateretur.

Ergo dum cavetur ne Scientia præferatur Virtuti, cavendum est ne negligatur.

Haynesius Pars prima,

deficias aut excedas. Audi S. Gregorium aptissimè ad hæc differtentiam illa Jobi verba, *Indica mihi si habes intelligentiam, quis posuit mensuras eius si nosti, vel quis recendit super eam lineam?* Cum mirò, inquit, consilio auctor ac dispositor noster huic illa largitur, quæ alij denegat: alij hæc denegat, quæ isti largitur; mensuras sibi posttas egredi nititur, qui quis posse plusquam accepit conatur. In præcipio pedem porrigit, qui mensurarum suarum limitem non attendit: & plerumque amittit, & quod poterat, qui audacter ea, ad quæ pertingere non valet, arripere festinat. Nam & membrorum nostrorum tunc bene ministeris utimur, cùm sua eis officia distinctè servamus: lucem quippe oculis cernimus; vocem verò auribus audimus si quis aucto mutato ordine vocis oculos, lues aures accommodet, huic in assum utraque patens. Si quis odores v. lit. ore discernens, saporis nare gustare, utriusque sensus sibi ministerium quia pervertit, interimit, dum enim propriis hæc usibus non aptantur, & sua officia deserunt, & ad extranea non assurgunt. Bene itaque David Propheta, intra acceptas ex divina largitate mensuras pedem cordis præferat, cùm dicebat, neque ambulavi in magna, neque in mirabilibus super me. Super se quippe in mirabilibus ambulavit, si apparere magnus ultra quam poterat, quæreret: super se namque in mirabilibus attollitur, qui in his ad quæ non sufficit, videri idoneus conatur. Bene intra has mensuras etiam in ipsa Paulus prædicationis suæ se latitudine coarctabat, cùm diceret, non enim audeo aliquid loqui eorum, quæ per me non efficiuntur Christus.

L. 28. Mor. c. 8.

I. PUNCTUM.

QUAM parva & poenè nulla sit coram Deo scientia sine virtute, quàm magna virtus etiam sine scientia, quantus vero & quàm magnus, qui scientiam cum virtute conjunctam habet; satis ampla demonstrat Meditatio, quæ est Communis sanctis Doctoribus; inde verò quæ ad Veritatem nobis propositam illustrandam faciunt, pauca hæc eruemus. Ac primò ut apertius videas, quod prima propositione præmittitur, quale detrimentum Virtus patiatur, si ei Scientia præferatur,

L] adver-